Hoe meer inteelt voorkomt in een cultuur hoe normaler men eerwraak vindt

Posted on 19 september 2026 by Arnout Jaspers

Ik heb nog onderwijs 'genoten' op een katholieke middelbare school, het St. Jans-college in Den Haag. Een deel van de leraren daar waren nog echte paters, allemaal in hetzelfde donkergrauwe pak met gesloten wit boordje, die hun hele leven in het klooster woonden. Zo ook onze godsdienstleraar in de tweede klas, een klein, uitgemergeld mannetje dat, zo hoorden we achteraf, toen al kanker had en vrij snel daarna overleed.

Het katholicisme was toen – jaren '70 – boven de grote rivieren zijn slagtanden al kwijt; er werd met meel in de mond gesproken over zondigheid, en over de hel – toch een dogma van de katholieke geloofsleer – werd discreet gezwegen.

Celibaat

Niettemin, deze pater was één uur per week ingeroosterd om ons het katholieke

geloof bij te brengen. Ik herinner me van die lessen vrijwel niets, behalve een moeizaam gesprekje tussen hem en twee of drie van de meest vrijgevochten leerlingen over het merkwaardige feit dat er zo veel godsdiensten waren. Hoe wist hij zo zeker dat het katholicisme de enige ware godsdienst was?

Hij had daar een antwoord op: alle godsdiensten waren in principe gelijkwaardig, maar ze waren niet allemaal even geschikt voor deze tijd. Hij noemde als ik me goed herinner het voorbeeld van 'primitieve' Afrikaanse stammen die geloofden dat er geesten in bomen huisden. Het sprak vanzelf dat het katholicisme wel bij uitstek was toegesneden op deze moderne tijd.

Tja, hoor wie het zegt. Hij was lid van een kaste die slaafs onderworpen was aan het gezag van Rome en aan het celibaat. Met name dat laatste heeft sinds de invoering in de twaalfde eeuw, op het Tweede Lateraans Concilie, niets dan ellende veroorzaakt. De voor 99 procent van de priesters, paters en nonnen onhaalbare eis van een strikt aseksueel leven maakt nu al negen eeuwen lang tallozen van hen tot hypocrieten, pedofielen en diep gefrustreerden met sadistische trekjes. Daar heb ik in mijn jeugd op die katholieke scholen legio voorbeelden van meegemaakt, en hoeveel kinderen daar het slachtoffer van geworden zijn is inmiddels algemeen bekend.

Wat dat Concilie in 1139 bezielde om het celibaat in te voeren doet er al eeuwen niets meer toe; het onbegrijpelijke is, dat het nooit meer is afgeschaft. Het celibaat is de voornaamste reden dat bijna niemand meer priester of non wil worden en de traditionele katholieke kerk in rap tempo uitsterft. Maar zelfs dit desastreuze effect kan de leiding niet op andere gedachten brengen. Het is een loepzuiver voorbeeld van suïcidale orthodoxie.

Godsdiensten, maar ook hele culturen zijn daar wonderlijk goed in. Zie bijvoorbeeld de funeste traditie om volle neven en nichten aan elkaar uit te huwelijken. Deze traditie is sterk verweven met de islam, en is mogelijk een gevolg van het islamitische erfrecht, waarin ook dochters erven (hoewel maar de helft van wat zonen krijgen). Dat was in die duistere middeleeuwen in het Midden-Oosten nota bene vooruitgang voor vrouwen.

De reactie daarop was dat er voortaan binnen de eigen kring getrouwd diende te worden om land en vee in de familie te houden. Dit is geen folkloristisch randverschijnsel; tot op de dag van vandaag is in Pakistan meer dan 60 procent van

de huwelijken tussen neef en nicht of achterneef en -nicht, en in veel andere islamitische landen is het rond de helft. Menige islamitische minderheid in westerse landen houdt onverkort aan deze traditie vast, zoals Pakistani in Groot-Brittannië. De percentages onder Turken en Marokkanen in Nederland schommelen (afhankelijk van het onderzoek) rond de 25 procent.

Nadelig voor de gezondheid

Consanguiniteit – het nette woord voor inteelt – is noodzakelijk om een tribale maatschappijstructuur in stand te houden, maar de prijs is enorm. Ten eerste leidt het tot talloze liefdeloze, op dwang gebaseerde relaties met endemisch huiselijk geweld. Kinderen uit zulke huwelijken hebben een ruwweg twee keer zo hoge kans op ernstige erfelijke afwijkingen, en ook geestesziekten met een erfelijke component – zoals schizofrenie – komen vaker voor. Het effect van binnen de naaste familie trouwen stapelt trouwens ook op; na vele generaties is zo ongeveer iedereen in de populatie elkaars achterneef en – nicht.

Wat consanguiniteit doet met het algemene intelligentieniveau en de gezondheid van mensen is niet bekend, omdat het taboe is om hier onderzoek naar te doen. Voor andere soorten zoogdieren is men zo preuts niet; directies van dierentuinen verslepen zonder gêne geslachtsrijpe tijgers, leeuwen, olifanten en giraffen over de hele wereld om inteelt tegen te gaan, want voor hen staat buiten kijf dat dit nadelig is voor de gezondheid van de populatie.

Inteelt en eerwraak

Consanguiniteit veroorzaakt nog meer *collateral damage*. In een opmerkelijk onderzoek uit 2024 in *Evolution and Human Behavior* blijkt een vrij duidelijk verband tussen hoe consanguin een cultuur is en de acceptatie van eerwraak. De onderzoekers bepaalden op basis van enquêtes van het Pew Research Centre voor 52 etnische groepen in 26 landen (allen islamitisch) in hoeverre die het doden van vrouwen (en mannen) goedkeurden die zich schuldig maakten aan seks voor het huwelijk of overspel. De resultaten staan hieronder:

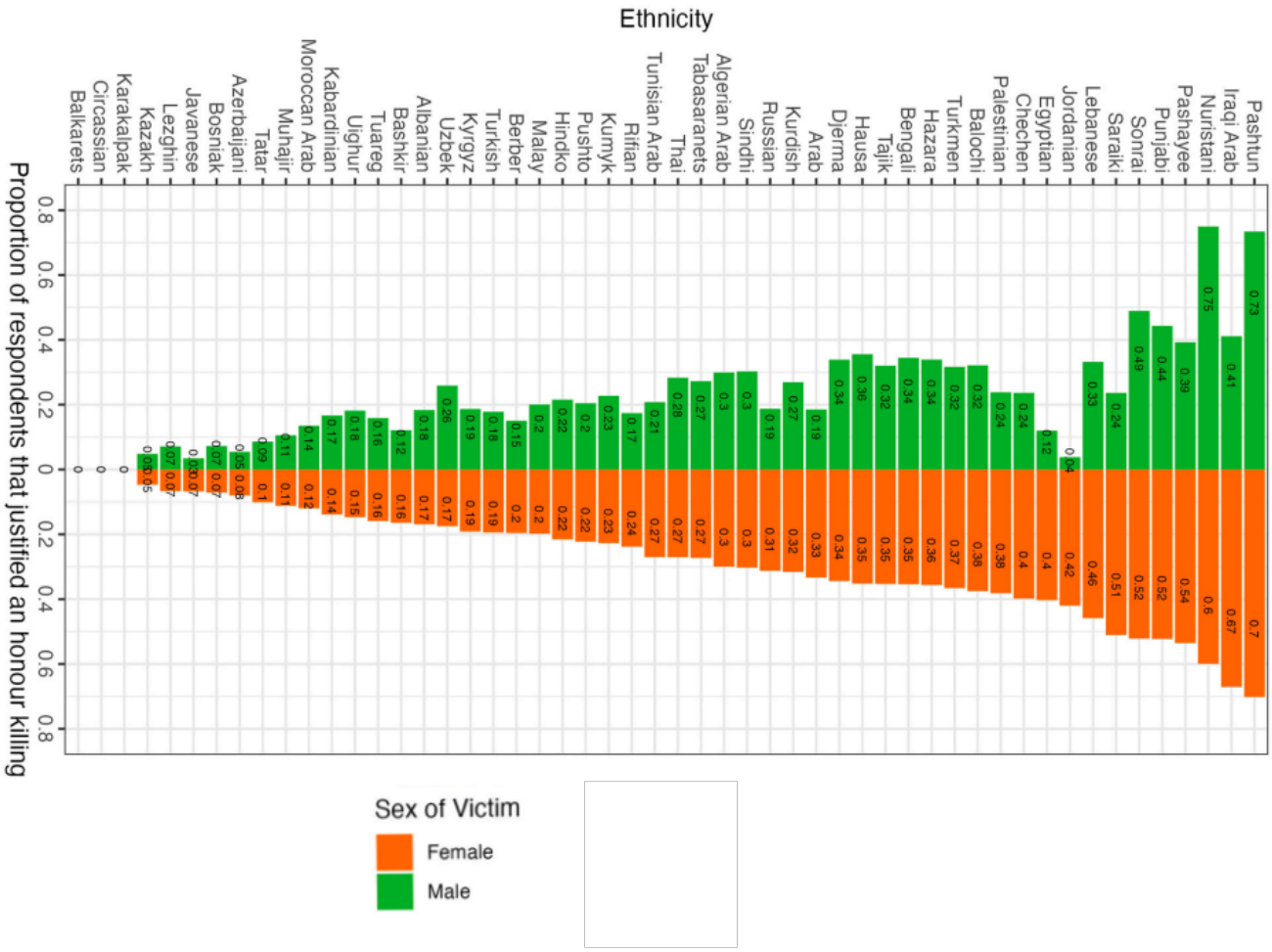

De percentages zijn schokkend: tweederde van de Irakese Arabieren en de Pashtun (een etnische groep in het grensgebied van Pakistan en Afghanistan) vindt het oké om een vrouw te vermoorden die overspel pleegt. In verreweg de meeste van deze etnische groepen is eerwraak geen zaak van een klein aantal extremisten, maar een opvatting van de meerderheid of een stevige minderheid.

Vervolgens bepaalden de onderzoekers hoe consanguin elk van deze groepen was met SNP-data uit de openbare Human Origins-dataset. Inmiddels zijn van heel veel mensen wereldwijd DNA-profielen opgeslagen, en overeenkomende reeksen SNP's (varianten van één 'letter' in het DNA) tussen individuen in dezelfde populatie geven aan hoeveel inteeltballast die met zich mee draagt.

En dan blijkt er een significante correlatie te bestaan tussen consanguiniteit en hoe meer naar rechts zo'n groep staat in de grafiek hierboven. De correlatie-coëfficient

is weliswaar een bescheiden 0,45: best een aardig resultaat in de sociale wetenschappen, maar op het oog, in een grafiek, ziet het verband er flink rommelig uit. Maar het beeld dat opdoemt is: populaties die de genetische ballast van deze huwelijksdwang met zich meedragen, normaliseren ook het vermoorden van vrouwen die zich hiertegen verzetten.

Bureaucratisch hoepeltje

Dit verschijnsel is voer voor evolutiebiologen: hoe kan het evolutionair voordelig zijn om je eigen familieleden te vermoorden? Hoe deze culturele pathologie ooit ontstaan moge zijn, het grootste raadsel is, net als met het celibaat, dat die nog niet is afgeschaft. Uiteraard hoeven we van de Verenigde Naties, dat wereldcentrum voor woke hypocrisie, niets te verwachten. Die juichen bij monde van de WHO inteelt toe als zijnde sociaal kapitaal en culturele en sociale verrijking.

Hoe zit het in Nederland? Zoals gewoonlijk: het wordt gedoogd mits je door een zinloos bureaucratisch hoepeltje springt. Een volle neef en nicht die zich bij de burgerlijke stand melden, moeten beiden een 'beëdigde verklaring' afleggen bij de ambtenaar dat ze uit vrije wil met elkaar trouwen. Dit om gedwongen huwelijken te voorkomen.

Ambtenaar, wat denk je zelf? Dat zo'n meisje van 18 dat door een vijftien jaar oudere neef en haar eigen familie wordt meegenomen naar de burgerlijke stand die neef ter plekke gaat afvallen, na een hele voorgeschiedenis van drang, dwang en bedreigingen? Je kunt er donder op zeggen dat daar minstens negen op de tien keer meineed gepleegd wordt, want onder autochtonen of etnische groepen waar die dwang niet heerst, gebeurt het vrijwel nooit dat neef en nicht spontaan verliefd op elkaar worden.

Zijn wij, in onze seculiere, wetenschappelijk georiënteerde westerse cultuur vrij van zulke achterlijke, zelfbeschadigende cultuurverschijnselen? Zijn wij net als al die andere culturen gelijkwaardig, maar beter aangepast aan de moderne tijd? Welnee. Wij hebben onze post-christelijke, schuldbewuste Weg met Ons!-mentaliteit geërfd, en de manie dat je pas deugt als je je ergste vijanden de andere wang toekeert.

Zwarte mummie

Deze week reikte Sarah Mullally, de aartsbisschop van Canterbury, een prijs uit voor religieuze tolerantie en inclusie aan een Pakistaanse imam. Zij is de eerste vrouw in deze functie in de 1400-jarige geschiedenis van de Anglicaanse kerk. Een mijlpaal voor de emancipatie! De imam was er vol trots voor naar Londen gekomen, en had zijn vrouw meegenomen. Op de officiële foto van de uitreiking zien we die vrouw als een in zwarte lappen gehulde mummie tussen haar en de imam in staan. Het is de dikste culturele middelvinger die je kunt opsteken naar een vrouwelijke aartsbisschop van de Church of England, maar Mullally doet net of ze niks ziet.

Inmiddels heeft ze hem die prijs alweer virtueel afgenomen, omdat hij vroeger bepaalde dingen over Osama bin Laden gezegd schijnt te hebben die bij haar niet zo goed vielen. Maar over die zwarte mummie bij haar in de kamer nog steeds geen woord in het bijbehorende persbericht.

Wynia's Week *brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week,* ***156 keer per jaar****, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. Doet u (weer) mee? Hartelijk dank!*